

Evangelí del dissabte de la setmana IX de durant l'any: els rics en el regne del cel

Evangelí i comentari del dissabte de la setmana IX de durant l'any. “Us asseguro que aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres. Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure”. Aquesta dona és un viu exemple de com la pobresa cristiana ens fa més lliures per estimar Déu i al proïsme.

Evangelí (Mc 12, 38-44)

Jesús, instruint la gent, deia:

Aneu amb compte amb els mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb llargues vestidures, que la gent els saludi a les places i que els facin ocupar els seients d'honor a les sinagogues i els primers llocs en els banquets. Devoren els béns de les viudes i fan veure que pregunten llargament. Per això aquests seran judicats amb més rigor.

Jesús es va asseure davant la sala del tresor i mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt. Llavors va arribar una viuda pobre que hi tirà dues petites monedes de coure. Jesús va cridar els seus deixebles i els digué:

Us asseguro que aquesta viuda pobre ha tirat al tresor més que tots els altres. Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el

que necessitava, tot el que posseïa,
tot el que tenia per a viure.

Comentari

A l'evangelí d'avui, sant Marc narra l'episodi d'una dona vídua i pobre que tirà unes monedes al caixonet d'almoines del temple, guanyant-se la lloança del Senyor.

Les paraules de Jesús sobre la generositat d'aquesta bona dona que “ha donat el que necessitava” deixen entreveure una profunda alegria i admiració del Senyor cap a ella.

Durant el Sermó de la Muntanya, el Senyor havia lloat els “pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!” (*Mt* 5, 3). La pobresa és una virtut cristiana que ens ajuda a donar el valor veritable a les coses materials i a posar tots els nostres

desitjos i forces per assolir els béns imperibles.

De vegades aquesta virtut es viurà des de la manca dels béns materials, fins i tot dels que es presenten com a necessaris per viure. Altres vegades, la pobresa no implicarà aquesta carència, però la necessitat de viure amb aquest desig d'aconseguir els béns imperibles serà la mateixa.

Per això, la pobresa és una virtut que té molt a veure amb la grandesa de cor i també amb la llibertat, per no quedar esclavitzats per les coses terrenals.

Gairebé vint segles després, durant una estada de sant Josepmaria a Argentina, en una de les nombroses trobades que va tenir, va prendre la paraula una dona de mitjana edat que, amb gran senzillesa, li va explicar que era pobra. També va comentar que mai no s'havia sentit dissortada per ser de condició humil,

però, tot seguit, va reconèixer que en aquell moment sí que sentia pena per no tenir més possessions, perquè li agradaria donar més coses a sant Josepmaria perquè poguessin emprar-se al servei de les ànimes.

En la filmació que hi ha d'aquell moment, es veu sant Josepmaria commogut davant les paraules d'aquesta dona, pobra de béns terrenals, però molt rica en desitjos de generositat i entrega a Déu i als altres. Podem pensar que el Senyor hauria tingut un sentiment semblant davant l'escena de la vídua tirant aquestes monedes al caixonet d'almoines del temple.

Demanem al Senyor que ens ajudi a viure la veritable pobresa cristiana, que ens fa més lliures per estimar Déu i els nostres germans.

Pablo Erdozáin // Jordan
Rowland - Unsplash

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
dissabte-de-la-setmana-ix-de-durant-
lany-els-rics-en-el-regne-del-cel/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-dissabte-de-la-setmana-ix-de-durant-lany-els-rics-en-el-regne-del-cel/)
(15/03/2026)